

МАРШ МЕНДЭЛЬСОНА Ў НОВЫМ ЗАМКУ

У мінулую суботу з'яўдзілі свае лёсы гродзенцы Марыя Смаланчук і Сяргей Куліна. І дзе гэта адбылося? У былой каралеўскай рэзідэнцыі! Менавіта ў Новым замку ў гонар нараджэння новай сям'і прагучаў вясельны марш Мендэльсона. Пры гэтым маладыя выказалі жаданне, каб цырымонія рэгістрацыі шлюбам прайшла на беларускай мове, што і зрабіла дырэктар Дома грамадзянскіх абрадаў Гродзенскага гарвыканкама Галіна КАЗАКОВА.

А распачала гэту ўрачыстасць загадчыца навукова-асветніцкага аддзела Гродзенскага гісторыка-археалагічнага музея Вольга Макаруч, якая ў адзенні дамы пры каралеўскім двары сустрэла маладых, іх бацькоў, блізкіх і гасцей на першым паверсе славуэтага будынка.

— Дзень добры, шанюнае спадавання! Шчыра вітаю вас у Новым замку, былым каралеўскім палацы, які быў узведзены ў XVIII стагоддзі па загадзе караля Рэчы Паспалітай, з усёй вялікай дзяржаўнай з'яджаліся сенатары і паслы, і ў шыкоўнай Авалянай зале іх прымаў кароль. На той час гэта была першая аўдыенц-зала Яго Вялікасці.

Сцены палаца былі сведкамі значных гісторычных падзей і пачулі шматлікіх прадстаўнікоў знакамітых магнэцкіх родаў — Салегу, Радзівілаў, Патоцкіх, Агіньскіх... У

ЭХ, ЗЯМЕЛЬКА...

Камітат дзяржаўнага кантролю Гродзенскай вобласці правярэў эфектыўнасць выкарыстання зямельных участкаў у Іўеўскім, Лідскім і Смагонскім раёнах.

Як змагацца з даўгабудам?
Зямельны ўчастак па вуліцы Фурманова ў Лідзе плошчай 0,8272 га з незавершаным будаўніцтвам аўтастанкі раённае выканкама быў аддадзены ў пастановае карыстанне прыватнаму гандлёва-вытворчаму ўнітарнаму прадпрыемству «Латграт» яшчэ ў жніўні 2003 года. У землеўпарадкавальнай справе ёсць безымянава перапіска паміж выканкамам, раённай землеўпарадкавальнай і гевдзінскай службамі і землекарыстальнікам аб неабходнасці наведвання парадку на гэтым участку і завяршэння будаўніцтва аб'екта. Аднак да гэтага часу ён не выкарыстоўваецца.

Ніхкіх работ не праводзіць і ЗАТ «Даймас» (г. Каўнас), якое ў 2005 годзе купіла праз аукцыён недабудаваны аб'ект у Лідзе па вуліцы Качана, 19. А ў цэнтры горада, побач з сучасным будынкам ААТ «Прыбранск», з 2006 года стаіць у стадыі рэканструкцыі двухпавярховыя крама, праваўладальнікам якой з'яўляюцца ажно тры суб'екты гаспадарання.

У Іўі па вуліцы К. Маркса зусім не радуе вока недабудаваны будынак фізкультура-аздараўленчага комплексу. Прычым землеўпарадкавальная справа на гэты ўчастак... адсутнічае. Звестак пра тое, каму і калі даваўся зямельны ўчастак, няма ні ў выканкаме, ні ў землеўпарадкавальнай службе раёна.

На гэтай жа вуліцы ў 2000 годзе пачалі будаваць сярэдняю школу. Аднак ужо ў наступным годзе будоўлю спынілі, а пазалатася гэты аб'ект быў вызначаны пад знос, дэманціраваны, а фундаментаўныя блокі і падшкі перадалі на баланс раённага прадпрыемства ХКГ. На момант правяркі частка блокаў ім вывезена. А вось звестак пра тое, каму і калі даваўся зямельны ўчастак, ці забіраўся ён, у чым карыстанні альбо распараджэнні ён цяпер знаходзіцца, кантралёрам не далі.

Зразумела, што ў кожным канкрэтным выпадку свая прычына даўгабуду альбо наогул ліквідацыі аб'екта. Але ў шэрагу сітуацый, на думку Камітэта дзяржаўнага кантролю, была б карысна наступная мера: уводзіць павышаючыя каэфіцыенты да падатку на зямлю фізічным і юрыдычным асобам на зямельныя ўчасткі, дадзеныя для будаўніцтва аб'екта пры незавершаным будаўніцтве ў тэрмін да трох гадоў. Да трох гадоў — базавая стаўка. А да трох да пяці гадоў — стаўка павялічваецца ўдвая. Звыш пяці гадоў — у дзесяць разоў.

Як хачу, так і будую?
Разгледзеўшы матэрыялы правяркі, калегія Камітэта дзяржаўнага кантролю адзначыла, што архітэктурныя службы райвыканкама не робяць неабходных захадаў па спыненні самавольнага будаўніцтва і прыцягнення віноўных да адказнасці. Замест гэтага існуе практыка ўзакончвання самавольных пабудов, калі юрыдычныя і фізічныя асобы ўзводзяць іх без дазвольнай дакументацыі, а затым на падставе заяў выканкам прымае іх у эксплуатацыю.

На вадасховішчы рыбгаса «Волма» Чэрвеньскага раёна.

кажучы, жывая камерная музыка ў выкананні трыа «Cantabile» (Людміла Пекарская, Наталія Баранова і Інэса Сазан).

Пасля заканчэння цырымоніі маладым дазволілі зрабіць памятнаы фота ў залах Новага замка. Акрамя таго, Вольга Макаруч уручыла Марыі і Сяргею пасведчэнне, згодна з якім у гэты дзень, 24 кастрычніка, на ўсе наступныя гады ўваход у музей для іх бясплатны.

— Пастановай Міністэрства юстыцыі органы ЗАГСа атрымалі

дазвол на рэгістрацыю шлюбам у памятных установах культуры, а таксама размешчаных у гістарычных і памятных месцах. І ў Гродне стала ўжо добрай традыцыяй праводзіць гэту ўрачыстасць у Новым замку, адбылося ўжо каля дзесяці цырымоній, — паведаміла карэспандэнт «Звязды» Галіна Казакова. — Тым самым маладым далучаецца да гісторыі нашага горада, нашай краіны. Што ж датычыцца мовы, на якой праводзіцца цырымонія, то гэта залежыць ад жадання маладых. У асноўным рэгістрацыя шлюбам праходзіць на рускай мове, але, зразумела, заўсёды ідзе насустрач і жаданню, каб цырымонія прайшла па-беларуску.

Для Марыі і Сяргея такое жаданне было натуральным. «Нам цікава беларуская гісторыя, культура, літаратура і, вядома ж, мова. Гэта ж наша родная мова, якую трэба падтрымліваць», — кажуць маладыя. Што, які бачны, і робяць.

Барыс ПРАКОПЧЫК.

Каму крызіс, а «Бархіму» — «бацька родны»
У Палацы культуры «Тэхстыльшчык» 23—24 кастрычніка працавала рэгіянальная выстава «Баранавіцкая восень-2009», на якой дэманстравалася прадукцыя баранавіцкіх прадпрыемстваў.

Выстава павінна была прыцягнуць увагу аўтагава пакупніка, пазнаёміцца з таварамі нашых прадпрыемстваў прыходзіць госці з суседніх краін, а яшчэ з Балгарыі ды Славакіі. Напрыклад, прадстаўніком Славакіі быў пасол гэтай краіны Мар'ян Серватка. Перад Палацам, які на яго двух паверхах, размясцілі сваю прадукцыю 40 прадпрыемстваў. Скажам, што сёлета выстава істотна адрознівалася ад мінулых гадоў, нельга.

А прыёмным аформілі было тое, што «Бархіму» ў параўнанні з 2008 годам зрабіў роўны. На прадпрыемстве рэалізаваны прадукцыі сёлета выраста на 80 працэнтаў. Эканамічны крызіс прымусіў спажыўца звярнуць увагу на больш танныя мыйныя сродкі.

Прадукцыя ПП «Браты Ваніцкія».

Авірамонты завод не толькі мае справу з самалётамі, але і вырабляе пластыкавыя вокны. Нягледзячы на вялікую канкурэнцыю, прадпрыемстве ўдаецца паспяхова рэалізоўваць гэтую прадукцыю. Кожнаму прадпрыемству была выдзелена невялікая плошча — усяго некалькі кв. м, і тым не меней сама прыгожа экспазіцыя была ў тэхстільнага каміната. Эфектныя панэлі ў японскім стылі прыцягвалі увагу, але гэтыя напрадакі змянілі істотна эканамічную сітуацыю на прадпрыемстве не могуць — разрушылі пералагодныя складкі. У Баранавічах заканчваецца будаўніцтва Львовага палаца, і ў наступным годзе ёсць намер выставы «Баранавіцкая вясна» правесці ў ім. Цікавая задума, ва ўсім разе, для экспазіцыі будзе больш месца.

Сымон СВІСТУНОВІЧ. Фота аўтара.

МЯСЦОВЫЯ «РЭСТАўРАТАРЫ»

З тэрыторыі палаца, які знаходзіцца ў Ружанам у стадыі рэстаўрацыі, нехта выкраву 18 мяшкоў цэменту. Зладзеў знайшлі пружанскімі міліцыянерамі. Той цэмент скралі двое мясцовых і два жыхары в. Куляны. Яны ж павыявалі і на мехдвары ААТ «Ружаны-Агра». Там рабаўнікі з дзвюх аўтамашын МАЗ злілі 300 літраў саларкі.

Сымон СВІСТУНОВІЧ.

дварот, калі апынаешся ў другім пакоі, дзе на акуратных палічках знаходзіцца безліч кніг, рукапісаў, падшывак газет і часопісаў, фотаздымак, дыскаў і дыскетаў. Высягаюцца да таго ж, што кожная рэч мае свой рэгістрацыйны нумар, аб чым засведчана ў адпаведным журнале, тут жа пазначана дата знаходкі, а па магчымасці і прозвішча былога гаспадара ці вытворцы.

— У мяне тут, як у аптэцы, — жартуе спадар Буйко. Ёсць і кнігі для наведвальнікаў. Уражаны ўбачаным і пачутым, я ў ёй напісаў: Энтузіяст ты не на жарты. Аб тым, бадай што, кожны скажа.

А твой музей даўно ўжо вярта Назваць раённым Эрмітажам. Цяпер у ім шэсць экспазіцыяў: «Прасторы» (ёсць сярод іх і даволі няпростыя, што сведчыць пра таленавітасць нашага народа), «Першая сусветная вайна», «Другая сусветная» (яшчэ і з пісьмамі, узагагарамі, газетамі тых часоў), «Школьныя гадзі» (з падручнікамі мінулага стагоддзя, з вучнёўскімі сшыткамі 1917-га, з дакументамі пра пераход з рускай мовы навучанца на польскую і наадварот. Дужа цікавага і пра савецкі час: піянерскія галштыткі і горны, вышпелы і сцігі. А ёсць і вельмі сумнае: спадар Буйко ўласнааручна сфатаграфаваная закрытыя вясковыя школы. І тое, як іх руйнавалі — таксама).

Пятую экспазіцыю Іван Мечыслававіч называе «Хатні кіназарт 60-х», бо краз у той час сталі з'яўляцца першыя тэлевізары. Людзі

ГЛЫБІНКА 3 Сялянскае шчасце Ігара Пакуша

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)
Уласную сялянскую гаспадарку Пакуш зарэгістраваў у 1993 годзе. Удалося ўзяць крэдыт на развіццё сваёй справы. Калі афармлялі паперы, то падлічылі, што гэтых грошаў павінна хапіць на два сучасныя па тых часах трактары. Праз месяц, на працягу якога шукалі тэхніку (яшчэ не знік дэфіцыт), сродкі ў выніку інфляцыі паменшалі ў некалькі разоў. І крэдыту хапіла на тое, каб набыць МТЗ-80.

Пакушу выдзелілі 15 гектараў зямлі непадальк ад Радзашковічаў. Спачатку на працягу некалькі гадоў займаўся толькі збожжавым. Пакрысе павялічыў плошчы — у асноўным за кошт палеткаў тых фермераў, якія паспатылі цяжка сялянскага хлеба і адшлі ад справы. А Пакуш застаўся, паколькі лічыў: калі добра працаваць, то ўсё абавязкова атрымаецца. Тым больш што адступіць назад было нельга — трэба карміць сям'ю (на той час выхоўвалі ўжо двух сыноў). Ды і не прывык Ігар Аляксандравіч перад цяжкасцямі скарацаць. Раз узаўсё, то трэба наладзіць працу як мае быць. Паколькі цяпер той самы вынік напраму залежаў менавіта ад яго намаганняў.

Сакрэты смачнай шаткаванкі
Пакуш далучаў да сямі колішняй фермерскай палеткі, а пасля — участкі, ад якіх адмовіліся месціны. Дарчы, такі плошчы, што паступова зарасталі пустазелам, у ваколіцах Радзашковічаў кожнаму часу таму набірала багата. Паперы савет перадаў прыватніку больш чым 100 гектараў зямлі. Цяпер сялянска гаспадарка апрацоўвае 302 га.

— Цяпер засяродзіліся выключна на вырошчванні агародніны, — заўважае Ігар Пакуш. — Дакладней, асвойваем пяць пазіцый: бульба, морква, капуста, цыбуля, буракі. «Другі хлеб» даўно саджаем, а астатнія культуры паступова ўсевазроўню ўводзілі. Каб былі якасныя палеткі пад агародніну, пакінулі і збожжа — сеем пшаніцу. Зерне атрымаецца якаснае, так што амаль усё здаём на харчовыя патрэбы. Форуаж застаецца зусім няшмат. Збожжа ідзе ў лік дзяржаўнага, таксама пастуеўляю на дзяржаўныя камбінаты хлебапрадуктаў, іншыя перапрацоўчыя прадпрыемствы. Так што наконнт належнай рэалізацыі пшаніцы галава не баліць.

У сялянска гаспадарцы Ігара Пакуша пад моркву, цыбулю і буракі адведзена па 12 гектараў. Пад капустай — 26 га. Астатняя плошча — збожжавыя палеткі. Стаўка на агародніну сямбе апраўдала, паколькі вельмі дакладна падбіралі гатункі. Выкарыстоўваюцца як замежныя, так і беларускія. Як заўважае Ігар Аляксандравіч, нельга на каалеўнуляры пралічыць усё акалічнасці «зямельнай справы». Зразумела, без такіх аперацый таксама не абходзіцца, але надзвычай важная практыка. У сялянскай гаспадарцы ёсць дошчельныя участкі, дзе на невялікіх плошчах праводзяцца адпаведныя эксперыменты, вывучаюцца магчымасці выкарыстання як асобных гатункаў у межах тых пазіцый, што асвойваюцца, так і іншых сельскагаспадарчых культур.

ПАЖАР У КАВЯРНІ
Згодна з паяярэдняй інфармацыяй, парушэнне правілаў эксплуатацыі пачынога ацплення стала прычынай пажаў у прыватным пункце грамадскага харчавання на трасе Мінск — Гродна ў нядзелю. Польшы знішчыла маёмасць на суму больш за 10 мільёнаў рублёў. На шчасце, у гэты час наведвальнікаў у будынку не было, а персанал кавярні эвакуаваўся з яго самастойна.

Сяргей РАСОЛЬКА.

— Можна так здарыцца, што ў аднаго добра справа пайшла, а ў цябе адны рогі на палетках павырастаюць, — усміхаецца прыватнік. — Так што асцярожнасць ніколі не пашкодзіць. Інакш хутка «трапіш» на страты. З гатункаў бульбы вельмі задаволены «Журавінкай» — проста выдатныя вынікі. Па-першае, надзвычай запатрабаваная на рынку з-за сваіх слабых, вецік якасцяў. Ды і ўраджайнасць — сёлета атрымалі 400 цэнтраў з гектара. Добры таксама беларускі гатункаў — «Скарб». А вось капусту высяваем пераважна замужнім насеннем (гальдзінкам, нямецкім). Гэтыя гатункі прызначаны для працяглага захоўвання. Але вось для прыгатавання смачнай шаткаванкі лепш падыходзіць беларускі гатункаў — у гэтай капусте больш утрымліваецца цукру, не такі цявёрдыя лісты, яна больш савкавітая.

Як збергацься ад фітафторы?
Сялянска гаспадарка Ігара Пакуша выйшла на стабільны аб'ём вытворчасці. Імкнуща спрацаваць такім чынам, каб кожнай культуры ўвосьнен сабраць не менш, чым па тысячы тон. Так што агульны ўраджай, які трэба перавесці з палетак, складае дзесьці 7 тыс тон. Калі соды яшчэ дадаць збожжа, то аб'ёмы сапраўды выходзіць значныя. Гэта пры тым, што ў гаспадарцы пастаняна працуюць 12 чалавек. Зразумела, на сезонныя работы даводзіцца прыцягваць значна большую колькасць работнікаў. Напрыклад, цяпер штодня ў поле выходзіць да 100 чалавек. Гэта беспераходна, якіх прысылае раённы цэнтр зняціасці, а таксама работнікі шэрагу прадпрыемстваў райцэнтра. Паколькі сялянска гаспадарка — найбуйнейшы вытворца агародніны на Маладзечаншчыне, і дзяржава імкнецца ўсяляк падтрымаць прыватнікаў. Ды і сезонныя работнікі добры дадатковы даход атрымаваюцца. За дзень працы — мэх агародніны. Так што за непрацяглае час можна неабліга запасы на зіму зрабіць. Таму ахвотныя працаваць на ўборцы агародніны ў гаспадарцы Пакуша зусім няшмат. Збожжа ідзе ў лік дзяржаўнага, таксама пастуеўляю на дзяржаўныя камбінаты хлебапрадуктаў, іншыя перапрацоўчыя прадпрыемствы. Так што наконнт належнай рэалізацыі пшаніцы галава не баліць.

— Ігар Аляксандравіч плануе адзін з палетак выкарыстаць для вырошчвання агародніны ўвогуле без прымянення ўгнаенняў. Тут правалі аналіз глебы і высветлілі, што не трэба ўносіць ні фосфару, ні калію. Гумус вельмі высокі, так што дастаткова будзе правесці толькі механічную апрацоўку супраць пустазелля. Такім чынам, можна паспяхова развіць «зямлюню» вытворчасці (дарчы), даволі папулярную за мяжой, дзе кошт адпаведнай прадукцыі ў некалькі разоў вышэйшы). Праўда, у тым выпадку, калі прадукцыіныя палеткі не пойдучь, пад забудову. Па словах Ігара Пакуша, пасасвет актыўна працуе такую прапанову.

Ігар Аляксандравіч ва ўсім дапамагае жонка Валяціна Ягораўна. І сьмы таксама зацікаўленыя ў сямейным бізнэсе. Старэйшы Алег скончыў Беларускі дзяржаўны аграчны ўніверсітэт, малады Саша цяпер вучыцца ў БНТУ. Абодва хлопцы з маленства працуюць на зямлі. Цяпер бацька толькі ім дазваляе выконваць самыя адказныя работы.

— У перспектыве плануем пашырыць асартымент прадукцыі за кошт асвойвання новых культур, — адзначае Ігар Пакуш. — Перш за ўсё гуркоў і таматаў, якія будзем вырошчваць у адкрытым грунце. Я ж калі прыходу працаваць у калгас, то гаспадарка спельчылазавалася на агародніне. Дарчыны прыйшоў на ўчастак, дзе таматы раслі, ды там немагчыма было нагу пастаняна — столькі іх было, усё поле чырвонае. Будзем спрабаваць вырошчваць сельдзёрку, магчыма, квястоўку і пекінскую капусту, а таксама хрэн. Але зноў-такі спачатку ўсё дакладна вывучым.

Сандэ ўжо 16 гадоў Ігар Аляксандравіч развівае сваю справу на зямлі. Адпачыць падчас фермерства, кажэ, як след не атрымаўся. Аднак галоўнае, калі праца падабаецца. У гэтым, напэўна, і ёсць тое самае сялянскае шчасце.

Мікалай ПІТВІНІЎ. Фота аўтара.

Маладзечанскі раён.

ТАКОГА ШАГАЛА НІХТО НЕ БАЧЫЎ

У віцебскім музеі Марка Шагала прэзентавалі ўнікальную кнігу ілюстрацый Марка Шагала да пазмы Голяга «Мёртвай душы». Такіх выданняў у Беларусі яшчэ ніколі не было. РУП «Мінская друкарская фабрыка» дзяржаўнага знака зрабіла копія арыгіналаў з афортаў Шагала, якія захоўваюцца ў калекцыі віцебскага музея.

Кніга вельмі арыгінальная. Яна ўяўляе сабой набор «паштовокаў». Копія афортаў месцяцца ў металічным корпусе з двайным дном. Дарчы, сам корпус унутры мае форму, з якой і робяцца афарты. Такім чынам чытачы могуць азнаёміцца з тэхналогіяй стварэння афортаў.

Паводле слоў дырэктара музея Марка Шагала Людмілы ХМЯЛЬНІЦКАЙ, выданне не мае аналагаў па якасці выканання. І што вельмі важна, выраблена з афіцыйнага дазволу Камітэта Марка Шагала і Камітэта па ахове аўтарскіх праў у Парыжы.

Над выданнем ілюстрацый працаваў мастак Валерый ЛЕУНІН — прызёр міжнародных і рэспубліканскіх конкурсаў па кнізе і рэкламе. Ён адзначае, што нестандартна выглядае кніга яшчэ і таму, што пры жывым Шагала выдаўцы эксперыментавалі пры выбары кніг, шукалі новыя формы...

Для прэзентацыі кнігі ў музей спецыяльна прывезлі мастку мэблі з віцебскага дома — музея Шагала. Запалілі свечку, каб зрабіць афіцыйную падазю больш «камернай», наблізіць да хатніх умоў. Быццам бы сам Шагала прэзентаваў выданне сваякам і сябрам.

А. ЛІПЕНЬ.

Іўеўскі раён.

Дзейныя асобы

СТВАРЭННЕ СВЕТУ
...У аднаго чалавека жыццё складалася так, у другога — іначай. Можна доўга думаць, чаму? Альбо, як Іван Мечыслававіч Буйко з Іўі, дакладна ведаць, дзякуючы сваяку, дзедэдаму брату! Ён, Францішак Смак, быў прэфсарам Каўнаскага ўніверсітэта, кожнае лета прыязджаў у родную вёску, браў дыктафон і фотаапарат, браў з сабою малага Янку і разам яны запісалі казкі і легенды, здымалі адмысловыя вырабы народных умяляцаў.

З цягам часу гэтае жаданне збіраць перадалося ўнуку. У чацвёртым класе ён стаў заўзятым філатэлістам. Потым стаў цікавіцца значкамі і манетами. Даходзіла, між іншым, да таго, што цішком прадаваў яечкі, каб нешта купіць для сваёй калекцыі. І быў злылен...

Пасля школы, Янка спрабаваў паступіць у Бабруйскі аўтамабільны тэхнікум, служыў у войску, шукаў сабе на прамысловых прадпрыемствах Іўі і Маладзечна. Аднак не вабілі яго ні гарадская мітусня, ні гул станкоў, ні метал (калі ён не меў гістарычнай каштоўнасці). Хацелася зусім іншага — цішыня.

Таму хлопеч не пабаяўся... пацаць спачатку — паступіць у Польшкія лясны тэхнікум, стаць лесніком. І працуючы «па сумашчальніцтве» да ўсяго прылядацца, збіраць. Прынамсі, досыць часта ён натыхаўся на маленькія лясныя вёсачкі і хутары, заходзіў у хаты. І заўсёды разглядаў там старыя здымкі на сценах, вышыткі, дыяны... Нешта з убачанага купляў. Альбо прасіў прадаць і досыць часта чуў: «Грошы?! Ды Божа барані! Так забіраеце. Гэтае барало мы ўсё роўна спаліць збіраліся. Не модна цяпер».

Іван ведаў сапраўдную цану таго «баракла» і ратаваў яго — нёс дадому.

Адварот, калі апынаешся ў другім пакоі, дзе на акуратных палічках знаходзіцца безліч кніг, рукапісаў, падшывак газет і часопісаў, фотаздымак, дыскаў і дыскетаў. Высягаюцца да таго ж, што кожная рэч мае свой рэгістрацыйны нумар, аб чым засведчана ў адпаведным журнале, тут жа пазначана дата знаходкі, а па магчымасці і прозвішча былога гаспадара ці вытворцы.

— У мяне тут, як у аптэцы, — жартуе спадар Буйко. Ёсць і кнігі для наведвальнікаў. Уражаны ўбачаным і пачутым, я ў ёй напісаў: Энтузіяст ты не на жарты. Аб тым, бадай што, кожны скажа.

А твой музей даўно ўжо вярта Назваць раённым Эрмітажам. Цяпер у ім шэсць экспазіцыяў: «Прасторы» (ёсць сярод іх і даволі няпростыя, што сведчыць пра таленавітасць нашага народа), «Першая сусветная вайна», «Другая сусветная» (яшчэ і з пісьмамі, узагагарамі, газетамі тых часоў), «Школьныя гадзі» (з падручнікамі мінулага стагоддзя, з вучнёўскімі сшыткамі 1917-га, з дакументамі пра пераход з рускай мовы навучанца на польскую і наадварот. Дужа цікавага і пра савецкі час: піянерскія галштыткі і горны, вышпелы і сцігі. А ёсць і вельмі сумнае: спадар Буйко ўласнааручна сфатаграфаваная закрытыя вясковыя школы. І тое, як іх руйнавалі — таксама).

Пятую экспазіцыю Іван Мечыслававіч называе «Хатні кіназарт 60-х», бо краз у той час сталі з'яўляцца першыя тэлевізары. Людзі